

TIL MINE FORÆLDRE

af Gustaf Munch-Petersen

Jeg blev ikke det, I ventede —
jeg blev alt det, I havde frygtet —
I lod mig vokse op
næret ved jeres afsavn.
I opdrog mig med skjulte taarer —
opdrog mig
til at leve jeres liv — fortsætte det —
skal jeg sige:
saadan levede I; I gjorde ret —
altsaa er det godt at leve saadan.
skal jeg?
eller skal jeg dræbe haabet i jer?
fortælle jer, at jeg ikke blev som I —
at min verden er en anden end jeres,
min glæde,
min smerte er en anden end jeres —
vil I tro paa min tak til jer?
paa min tak til livet?
eller vil I sige:
han fik alt,
han tog alt af os,
og giver os intet tilbage,
andet end sorg og skuffelse.
Jeg ved, I har ret, naar I siger det,
jeg tror, jeg har ret, naar jeg gaar til mit eget.

men jeg gaar tøvende —
jeg gaar langsomt og tungt —
men jeg tror, jeg skal gaa.

TIL MINE FORÆLDRE

af Gustaf Munch-Petersen

Jeg blev ikke det, I ventede —
jeg blev alt det, I havde frygtet —
I lod mig vokse op
næret ved jeres afsavn.
I opdrog mig med skjulte taarer —
opdrog mig
til at leve jeres liv — fortsætte det —
skal jeg sige:
saadan levede I; I gjorde ret —
altsaa er det godt at leve saadan.
skal jeg?
eller skal jeg dræbe haabet i jer?
fortælle jer, at jeg ikke blev som I —
at min verden er en anden end jeres,
min glæde,
min smerte er en anden end jeres —
vil I tro paa min tak til jer?
paa min tak til livet?
eller vil I sige:
han fik alt,
han tog alt af os,
og giver os intet tilbage,
andet end sorg og skuffelse.
Jeg ved, I har ret, naar I siger det,
jeg tror, jeg har ret, naar jeg gaar til mit eget.

men jeg gaar tøvende —
jeg gaar langsomt og tungt —
men jeg tror, jeg skal gaa.